

Dosarul nr. 2ra-607/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Central (jud. V. Buhnaci)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. L. Bulgac, S. Gîrbu, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

3 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Maxim Melcanov

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Elcin Aliev împotriva lui Maxim Melcanov cu privire la încasarea împrumutului, a dobânzii contractuale, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 11 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel depusă de Maxim Melcanov și menținută hotărârea din 27 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău sediul Central, prin care acțiunea a fost admisă integral

constată:

La 15 decembrie 2016, Elcin Aliev a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Maxim Melcanov cu privire la încasarea împrumutului, a dobânzii contractuale, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la 11 martie 2013 a acordat lui Maxim Melcanov un împrumut în valoare de 8400 de euro pe o perioadă de până la 30 decembrie 2013.

Faptul că Maxim Melcanov a primit banii se demonstrează prin contractul de împrumut din 11 martie 2013, îndeplinit de împrumutat cu mențiunea că banii au fost primiți.

Având în vedere prevederile art. 512 alin. (1), (3), 514, 572 alin. (2), 666, 667 alin. (1), 871 Cod civil, a remarcat că pârâtul nu a rambursat împrumutul primit.

Cu referire la prevederile art. 869 alin. (1) Cod civil, a evidențiat că potrivit prevederilor contractuale dobânda contractuală a fost stabilită în mărime de 8,5 % lunar, însă luând în considerație legislația în vigoare, recomandările prevăzute în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 24 decembrie 2010, urmează a fi aplicată o dobândă rezonabilă în mărime de 22,5 % anual.

Reieșind din prevederile art. 872 alin. (1), 619 alin. (1), (2) Cod civil, a precizat că există temeiuri suficiente pentru încasarea din contul pârâtului a dobânzii de întârziere.

A relatat că a încercat soluționarea conflictului apărut pe cale amiabilă expediind lui Maxim Melcanov reclamație, care deși a fost înmănată destinatarului la 22 noiembrie 2016, a fost lăsată fără soluționare.

A remarcat că data calendaristică pentru executarea obligației este prevăzută în contractul de împrumut din 11 martie 2013, deci prin prisma prevederilor art. 617 alin. (2) Cod civil, somația nu este obligatorie.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 10, 11, 14, 514, 572, 867, 869, 619 Cod civil, art. 29, 35, 166-167 CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea din contul lui Maxim Melcanov în beneficiul lui a datoriei sub formă de împrumut în mărime de 8400 de euro, a dobânzii contractuale în mărime de 1522 de euro, a dobânzii de întârziere în mărime de 4914 de euro, în total 14836 de euro potrivit cursului valutar stabilit de BNM la ziua executării hotărârii judecătorești, precum și a taxei de stat în mărime de 9521 de lei.

Prin hotărârea din 27 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău sediul Central, a fost admisă acțiunea integral.

A fost încasat de la Maxim Melcanov în beneficiul lui Elcin Aliev împrumutul în sumă de 8400 de euro, dobânda contractuală în mărime de 1522 de euro, dobânda de întârziere în mărime de 4914 de euro, în total 14836 de euro și cheltuielile de judecată legate de plata taxei de stat în sumă de 9521 de lei.

Prin decizia din 11 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de Maxim Melcanov și menținută hotărârea primei instanțe.

La 31 ianuarie 2019, Maxim Melcanov a declarat recurs împotriva deciziei din 11 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel, cu trimiterea cauzei la rejudecare în apel.

În motivarea recursului a invocat că a fost interpretată și aplicată eronat legea materială și procesuală, precum și apreciate arbitrar probele ceea ce a condus la o soluționarea greșită a pricinii.

A evidențiat că a stins parțial datoria, prezentând în acest sens un înscris confirmativ, circumstanță pe care instanța de apel nu a putut să o stabilească, deși putea și trebuia să o facă.

Eroarea dată a fost generată de faptul respingerii cererii de amânare, nesoluționarea cererii de reclamare a probelor și neaudierea participanților la proces asupra circumstanțelor importante la justa soluționare a pricinii.

Instanța de apel a dispus respingerea cererii de amânare depusă de el, deși a fost plecat peste hotarele țării, astfel a fost în imposibilitate de a participa în ședință, fapt despre care a fost informată instanța și confirmat prin copia pașaportului care demonstrează că la 5 octombrie 2018 dânsul a părăsit țara reîntorcându-se la 16 octombrie 2018.

În aceste circumstanțe, executând o delegație de serviciu, dânsul a fost în imposibilitate de a se prezenta în ședință și de a acorda intimatului întrebările relevante privind sumele rambursate și originea recipisei anexată la cererea de apel, însă instanța de apel l-a privat de această posibilitate.

Având în vedere prevederile art. 138 alin. (5) CPC, a remarcat că în cererea de apel dânsul a solicitat obligarea intimatului de a prezenta originalul contractului din 11 martie 2013 în vederea constatării existenței pe versoul acestuia a înscrisurilor privind sumele rambursate, respectiv confirmându-se mărimea datoriei, cerere care a rămas nesoluționată de instanța de apel.

Astfel, odată ce nu a fost prezentat contractul care a fost fotografiat de el cu lista sumelor rambursate, urmau a fi aplicate prevederile art. 139 alin. (5) CPC.

A obiectat că examinarea cererii de apel în asemenea circumstanțe contravine art. 6 paragraful 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

Instanța de apel nu a aplicat prevederile art. 644 Cod civil, potrivit cărora debitorul are dreptul de a primi chitanță, iar în caz contrar poate face dovada plății cu orice mijloc de probă.

Astfel, contravine atât prevederilor legii materiale, cât și prevederilor legii procesuale constatarea instanței de apel cu referire la faptul că copia foto anexată la cererea de apel motivată prin care, după cum invocă apelantul, se confirmă restituirea parțială a împrumutului, nu poate fi reținută ca probă. Or, este un înscris necertificat cu informație despre careva plăți, din care nu rezultă vreo legătură cauzală cu litigiul în speță.

Prin urmare, instanța de apel nu a verificat circumstanțele și raporturile juridice care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei și anume, dacă dânsul a efectuat sau nu anumite plăți către creditor și dacă a primit sau nu chitanța.

A precizat că din conținutul recipisei se atestă numele soției sale și numărul de telefon al acesteia, nu a fost stabilită existența altor contracte de împrumut care ar fi fost rambursate, deci singura plată putea fi doar în baza contractului de împrumut în speță.

La 22 martie 2019, Elcin Aliev a depus referință la recursul declarat de Maxim Melcanov, solicitând considerarea acestuia ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 19 noiembrie 2018, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire

(f. d. 184), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 31 ianuarie 2019 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Maxim Melcanov nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Maxim Melcanov, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Maxim Melcanov ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Maxim Melcanov se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari